

Atunci când pe boltă-un luceafăr...

Camelia Ardelean

(dedicată marelui nostru poet național, Mihai Eminescu)

Atunci când pe boltă-un luceafăr se stinge,
Prin urme de stele, ubicuul astru
Își reazemă umbra de veșnic sihastru,
Sfidând orizontul. Tăcerea îl ninge...

Ca rege-al himerei și rob al iubirii,
Revarsă în cosmos simțirile-i nude;
Când versu-i vibrează – și jertfă, și jude,
Se nasc diamante în sfera gândirii.

Pe inimi de ceară depus-a scânteie,
În suflete fade privind melancolic;
Captiv risipit pe un cer diabolic,
Ascuns-a în slove a patimii cheie.

(De vrei nemurire, ți-e soarta despotul –
O lege infamă și aspră-a naturii;
Să cauți amorul la granița urii
Desfide nimicul, dar poate fi totul!)

E somnul veciei cumplită pedeapsă,
De gene se-anină constant amintirea,
Mai vie lumină nu vezi nicăirea:
Și-acum Eminescu-i săpat în sinapsă!